

[Sigsgaard.]

affærdigende bemærkning, at det var løs snak.

Jeg spurgte, om Danmark i NATOs organer har taget afstand fra, at der bruges NATO-våben i de portugisiske kolonier, og hvis ikke, om man så vil tage afstand. Der er ingen løse påstande i det, der er ingen løse tal, det er et ganske enkelt spørgsmål, og det har været stillet før. Det har været stillet for et år siden, og da blev det gentaget, og da kunne jeg intet svar få på det; nu stiller jeg det igen og kan heller ikke få svar. Jeg har ikke fået noget svar. (*Udenrigsministeren* [Hartling]: Jeg har svaret!) Nu siger udenrigsministeren, at han har svaret, men han har ikke svaret på mit spørgsmål: har man taget afstand fra brugen af NATO-våben i Portugals kolonier, og hvis man ikke har, vil man så tage afstand? Det har udenrigsministeren ikke svaret på. Han camouflerer sin tavshed her — en tavshed, han åbenbart også opretholder i NATO — med en syndflod af ubehageligheder om mine motiver, min løsagtighed osv. Jeg synes, at det simpelt hen er for ringe.

Hvis ministeren ikke kan svare på enkle og klare spørgsmål — og det nægter han som den eneste i regeringen gang på gang; jeg kunne lave en lang liste over de meget relevante udenrigspolitiske spørgsmål, der er stillet — så er han simpelt hen ikke sin plads voksen, så åbent må det siges.

Jeg spurgte også om ministerens syn på den forskning på Danmarks tekniske højskole, der erklæret fra Pentagon er krigsvigtig, altså et direkte dansk bidrag til amerikansk krigsførelse. Ministeren afviser, at en sådan dansk støtte finder sted, men det er uomtvisteligt, at forskningsprojektet er i gang, det har ministeren ikke bestridt. Det er uomtvisteligt, at Pentagon, det amerikanske forsvarsministerium, betaler det, det har ministeren ikke bestridt. Det er også uomtvisteligt — dokumentet er offentliggjort — at Pentagon kun betaler krigsvigtig forskning, det har ministeren heller ikke bestridt. Derfor er ministerens afstandtagen, for at sige det mildt, i modstrid med de kendsgerninger, som vi kender og kan kontrollere.

Hyad den svenske resolution mod kemisk krigsførelse angår, er kendsgerningen, at Danmark undlod at stemme. Man siger

mange smukke ord, men når det kommer til en afstemning, der er vendt imod USA — for USA er jo den eneste større magt, der anvender kemisk krigsførelse — så vover man ikke at stemme for, men undskylder sig med, at formuleringen ikke er juridisk holdbar. Man påstår altså, at den svenske regering i denne sag ikke har formået at formulere sig juridisk holdbart; det er simpelt hen for ynkelig en undskyldning.

Hanne Reintoft: Allerførst til hr. Per Hækkerup: jeg tror, han har misforstået mig. Jeg spurgte selvfølgelig ikke, om man kunne regne med socialdemokratiets dagsorden eller ej, det må jeg da næsten gå ud fra man kan, og det står vel ikke så småt til, at han behøver at komme herop og forsikre om, at man kan regne med, hvad der kommer fra socialdemokratiet. Det, jeg spurgte om, var en nærmere forklaring på det, der også blev gentaget i anden omgang. Man siger: dette skal ikke føres ud i livet hverken i dag eller i morgen, der skal ske alvorlige overvejelser, alvorlige konsultationer osv., osv. Derfor spørger jeg: hvis socialdemokratiet får regeringsmagten, er det så noget, der hurtigst muligt bliver ført ud i livet, eller skal der gå 27 år, før der kommer noget ud af det? For sådan som hr. Per Hækkerup forklarede det, kan man ikke se, om det er noget, der ganske umiddelbart efter en regeringsovertagelse ville blive resultatet.

Må jeg så sige til udenrigsministeren og til regeringspartiernes dagsorden: jeg prøvede jo i hele mit indlæg klart at understrege, hvor afhængig Danmark var af USA, og hvor afhængig ministeren gjorde sig i sine udtalelser af dette USA. Jeg fik det sædvanlige svar, sådan mere eller mindre en vurdering af mine personlige egenskaber — denne gang var det vist kultur, jeg manglede, og det må jeg jo se at leve med — men den foreslåede dagsorden: understreger jo lige netop, hvad jeg sagde. Der står ikke et ord om ansvarsfordelingen. Der står det sædvanlige om kritik og bekymring, men ikke noget om, hvem det er, der fører krig. Det er og bliver jo USA, der brød Genèveaftalerne i 1954, det er og bliver USA, der eskalerede den krig, og vi er USAs NATO-allierede. Det er de evindelige borgerlige argumenter for at blive i NATO, at vi har medindflydelse og medansvar. Altså må det også kræ-